

Una gota d'aiguaneu posada sobre l'anell

Tenia una mirada trista i intel·ligent, la veu suau i passió per l'amistat i per tot allò que convertia la vida quotidiana en poesia. Vint anys després de la seva desaparició, la poesia de Jordi Jové no només s'ha mantingut sinó que ha crescut sortint de l'àmbit restringit dels que hi havíem cregut. La publicació *Les hores oblidades. Poesia (1983-2003)* cerciora aquests comentaris i és el resultat de la recopilació que Jaume Pont i Pere Rovira han fet pels llibres publicats en vida de Jové, 1983 i *Terra incògnita*, a més dels que va presentar en forma de *plaquettes* i d'un bon grapat d'inèdits, rescatats amb la complicitat del seu fill.

Nascut a Lleida el 1954, Jové va estudiar filologia hispànica a l'antic Estudi General, on destacaria com un dels poetes més preclars de la seva generació i com a interessant crític, com demostra el seu assaig sobre la poesia de Carlos Barral, així com l'edició de la poesia completa del poeta targarí Alfonso Costafreda, que va fer realitat precisament amb el seu mestre i amic íntim Pere Rovira. La setmana passada es van celebrar unes jornades de presentació del volum de l'obra reunida de Jové, amb un macrorecital de vint poetes afins, que van glosar la seva obra, allò que Pont i Rovira no dubtaven a qualificar al pròleg de l'edició com un veritable poeta: "La poesia de Jordi Jové fa paleses, amb estranya lucidesa, les contradiccions subjacents a les filosofies racionalistes de la modernitat, des del romanticisme fins als nostres dies." Fan mal aquestes paraules perquè Jové era un avançat, no només de la poesia, sinó de l'ofici de viure, manllevant aquell "res més" amb què va acabar Cesare Pavese la seva existència, el mateix destí que Jordi Jové va triar per concloure una relació complicada amb la vida.

Independentment de la lectura patològica o idealitzada del suïcidi, l'obra de Jové no és testimonial, no és fruit d'un temps determinat. Durant el recital, no sé si va ser Carles Sanyu qui va dir que el temps havia donat una nova dimensió a la seva obra, i ara la lectura resulta de plenitud, des del primer moment desafiant les normes perverses de la vida: "Vaig saber que estaves / una nit llegint / els *Contes Cruels* / i ja no temies suïcidar-te, // si ho feies seria en una gota d'aigua / neu posada sobre l'anell / d'en Villiers de l'Isle-Adam. // La teva camisa de sofre / portaria cremor /

al teu cos blanc / voltat de cint anys!" Aquest primer poema del primer llibre ja constata el combat contra el mirall que Jové establiria durant els escassos assalts que va decidir lluitar. Era com quan jugaves amb ell al futbol: la partida depenia de les embranzides i dels estímuls. Si perdia les dues o tres primeres boles, ja no jugava per competir. I així va ser la seva obra, només que als seus llibres va sortir guanyant des de les primeres línies, com un campió contra ell mateix. Tot i haver deixat només tres llibres –com Ferrater–, no podran deixar-lo al racó. Brilla. *

El malaguanyat
Jordi Jové ha estat recuperat en una obra completa feta per Jaume Pont i Pere Rovira MANUEL REY CASCALES / ARXIU MUNICIPAL DE LLEIDA

LES HORES OBLIDADES
Jordi Jové

Edició: Jaume Pont i Pere Rovira

Editorial: Pagès Editors Lleida, 2014

Pàgines: 168

Preu: 14 euros

El temps dins nostre

El pas del temps és inexorable. Al dia el segueix la nit, i a la primavera, l'estiu, la tardor i l'hivern, i tornem-hi. La natura és cíclica, i aquests cicles són tant importants que els portem interioritzats en el nostre cervell i en els nostres gens. Els anomenem ritmes circadianis, i la ciència que els estudia és la cronobiologia. Per parlar-nos de la seva importància, Trinitat Cambras i Antoni Díez, professors de fisiologia, fisiopatologia i cronobiologia a la Universitat de Barcelona, ens ofereixen *Els ritmes de la vida. Com la cronobiologia ens ajuda a viure millor*. En aquest llibre, escrit amb el més pur i amè estil divulgatiu, ple d'anècdotes i dades interessants, ens expliquen que hi ha programes genètics que controlen el nostre ritme diari i que el cervell té àrees especialitzades que actuen de rellotge intern i el sincronitzen.

gatiu, ple d'anècdotes i dades interessants, ens expliquen que hi ha programes genètics que controlen el nostre ritme diari i que el cervell té àrees especialitzades que actuen de rellotge intern i el sincronitzen.

Preguntes freqüents

Però, per sobre d'això, ens responen preguntes que sens dubte tots ens hem fet: per què a algunes persones els costa llevar-se al matí, mentre que a d'altres els és difícil estar despertes al vespre? Per què els horaris de son dels nadons, adolescents i persones grans són tan diferents? Per quin motiu la febre sol ser més alta a la

ELS RITMES DE LA VIDA
Trinitat Cambras i Antoni Díez

Editorial: Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona, 2014

Pàgines: 192

Preu: 15 euros

tarda que al matí? Per què ens costa tant adaptar-nos als canvis d'horari i com podem afrontar el trastorn d'horari?

Tanmateix, i és molt d'agrair, no es queden en les simples curiositats, sinó que també ens donen consells molt valuosos per adaptar els nostres ritmes. Com diuen els autors: "De vegades els nostres horaris o els hàbits que tinguem poden dificultar uns horaris regulars. Llavors, el millor que podem fer és reflexionar sobre la conducta que realitzem i potser així ajudarem el nostre cos a resincronitzar. No ho dubteu: la nostra salut també depèn dels ritmes estables." *